

สรุปผลการวิจัยและขอเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการรู้จักและออกเสียงคำภาษาไทยกลางของเด็กไทยที่มีอายุระหว่าง 5-6 ปี ที่พูดเขมรเป็นภาษาพื้นเมืองในจังหวัดสุรินทร์
2. เพื่อจัดลำดับค่านามภาษาไทยกลางที่เด็กรู้จักและออกเสียงได้ถูกต้อง

ตัวอย่างประชากร

ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ เด็กก่อนวัยเรียน อายุระหว่าง 5 ถึง 6 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นเด็กเล็กในโรงเรียนประถมศึกษาที่เปิดสอนชั้นเด็กเล็กตามโครงการส่งเสริมการศึกษาของท้องถิ่นที่ใ้ภาษาอื่นมากกว่าภาษาไทย ปีการศึกษา 2523 จำนวน 100 คน ในท้องถิ่นที่พูดเขมรเป็นภาษาพื้นเมืองในเขตจังหวัดสุรินทร์ มีเวลาเรียนโดยเฉลี่ย 128 วัน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบทดสอบที่วัดการรู้จักและออกเสียงค่านามภาษาไทยกลางของเด็กไทยก่อนวัยเรียนที่พูดเขมรเป็นภาษาพื้นเมืองในเขตจังหวัดสุรินทร์ จำนวน 120 คำ โดยผู้วิจัยเป็นผู้สร้างขึ้นเอง แบบทดสอบเหล่านี้เป็นภาพวาดระบายสีบนกระดาษแข็งที่มีขนาด 5 x 6 นิ้ว แต่ละภาพจะเหมือนจริง ด้านหลังจะเป็นคำถามและคำเฉลย ผู้วิจัยได้นำไปทดลองและปรับปรุงแก้ไขจนเป็นเครื่องมือที่เชื่อถือได้

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ผู้วิจัยได้ศึกษาและรวบรวมคนควาข้อมูลต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการรู้จักและออกเสียงค่านามภาษาไทยของเด็กก่อนวัยเรียน

2. เลือกโรงเรียนที่ใช้ในการวิจัย โดยการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง และเลือกตัวอย่างประชากรโดยการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย

3. สร้างเครื่องมือ (แบบทดสอบ) ที่ใช้ในการวิจัย โดยพิจารณาเลือกคำถามที่เหมาะสมกับเด็กก่อนวัยเรียนในท้องถิ่นที่ผู้ช้ชมนเป็นภาษาพื้นเมืองอายุระหว่าง 5-6 ปี ทดลองใช้แบบสอบถามครั้งที่ 1 กับนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ของโรงเรียนอนุบาลสุรินทร์ จำนวน 15 คน แก้ไขแบบทดสอบ แล้วนำไปทดลองใช้แบบสอบถามครั้งที่ 2 กับนักเรียนชั้นเด็กเล็กโรงเรียนเมืองสุรินทร์ จำนวน 10 คน

4. นำแบบทดสอบที่แก้ไขปรับปรุงแล้วไปทดสอบกับตัวอย่างประชากรโดยใช้วิธีการทดสอบเป็นรายบุคคล แล้วนำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์ทางสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ทาความสามารถในการรู้จักและการออกเสียงคำนามภาษาไทยกลางได้ถูกต้องของ เด็กแต่ละคนที่มีต่อคำนามทั้งหมด โดยคิดเป็นร้อยละ และหาค่าเฉลี่ย (Mean) ของจำนวนคำที่ได้รู้จักและออกเสียงภาษาไทยกลางได้ถูกต้อง

2. หาจำนวนประชากรที่รู้จักและออกเสียงคำนามภาษาไทยกลางแต่ละคำได้ถูกต้อง โดยคิดเป็นร้อยละ

3. รวบรวมความถี่ของคำตอบที่นอกเหนือไปจากค่าเฉลี่ย

สรุปผลของการวิจัย

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลในบทที่ 4 สรุปผลได้ดังนี้

1. คำนามที่ได้รู้จักและออกเสียงได้ถูกต้องโดยเฉลี่ย 71.12 เปอร์เซ็นต์ หรือ 85 คำ จากจำนวนคำนามภาษาไทยกลาง 120 คำ

2. เมื่อจัดลำดับคำนามภาษาไทยกลางจากง่ายไปหายากโดยถือเอาจำนวนร้อยละของเด็กทั้งหมดที่รู้จักและออกเสียงคำนามแต่ละคำได้ถูกต้องแล้วปรากฏผลดังนี้

2.1 กลุ่มคำนามที่ง่าย หมายถึงคำนามที่ประชากร 100 คน ถึง 90 คน รู้จักและออกเสียงภาษาไทยได้ถูกต้องมี 23 คำ ได้แก่ คำว่า ปลา ไก่ จาน ช่าง จมูก บาน เบ็ด ตา มือ โรงเรียน กว๊าย ปาก วัด รถจักรยาน ตำรวจ รถไฟ ครู แผล ฟัน ทหาร กว๊าย กินสอ คอ

2.2 กลุ่มคำนามกอนข้างยาก หมายถึงคำนามที่ประชากรจำนวน 89 คน ถึง 50 คน รู้จักและออกเสียงภาษาไทยได้ถูกต้องมี 80 คำ ได้แก่คำว่า กบ งู ลิง ต้นไม้ หู แมว ปืน โต๊ะ ดอกไม้ พระ (เพชร) หมู เรือ นก แก้ว กระเป่า ช้อน โข่ ปู่ ใบไม้ กางเกง นาฬิกา ชวน เสื้อ มืด เสื้อ มะม่วง เตา ชง หมวก แดงไม้ รถยนต์ เหว จระเข้ มา หมา หมอ กว๊าย ไข่ หมู รถบัส โอง ชาว หน้าไม้บรรทัด ประตู ตู้ รองเท้า กระดาษ วิว ครู มะขาม เครื่องบิน หนังสือ นิ้ว ดุงเท้า ชั้น หลัง ข้าวโพก หอย กะทะ แหวน กระโปรง กุ้ง บันได เก้าอี้ นา สนาม หม้อ สิ่งโต เทียน ชา ภูเขา กระดุม ผ้าเช็ดหน้า รม ชูปี มะละกอ กระจก เข็มขัด เคียง

2.3 กลุ่มคำนามที่ยาก หมายถึงคำนามที่ประชากรจำนวนต่ำกว่า 50 คน รู้จักและออกเสียงได้ถูกต้องมี 17 คำ ได้แก่ คำ หน้าอก ตะกร้า กลอง มะเขือฝรั่ง ขาวนา กระเบื้อง สัมประณพจน ต้นไม้ บอยหน้า ชมพู กรรไกร กุญแจ ปากกา ขวาน พัด

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลของการวิจัย ผู้วิจัยได้พบ

1. คำนกรู้จักคำ (Recognition) มีคำนามบางคำที่เด็กไม่รู้จัก และไม่สามารถออกเสียงเป็นภาษาไทยกลางได้ถูกต้อง เพราะ
 - 1.1 เด็กบางคนไม่สามารถตอบคำถามได้
 - 1.2 มีคำนามบางคำที่เด็กบางคนตอบคำถามด้วยคำตอบที่นอกเหนือไปจากคำที่เจตนาไว้ และพยายามตอบคำถามด้วยคำภาษาไทยกลาง เช่น ปู่ ตอบเป็น งู, นก ตอบเป็น สัตว์ เป็นต้น

2. คำนำการออกเสียง (Pronunciation)

2.1 คำนำบางคำเด็กรู้จักแต่ไม่สามารถออกเสียงเป็นเสียงภาษาไทยกลางได้ เด็กจึงตอบคำถามโดยออกเสียงเป็นภาษาเขมรสุรินทร์ เช่น

ชวาน ออกเสียงเป็น ปะเข่า, ผู้เข่า

กะทะ ออกเสียงเป็น กะเตยะห์, กะเทียะห์

าลา

2.2 คำนำบางคำเด็กรู้จักและพยายามออกเสียงภาษาไทยกลางตอบคำถาม แต่การออกเสียงไม่ถูกต้องตามเสียงวรรณยุกต์ของภาษาไทยกลาง ซึ่งตรงกับการศึกษา ของวนิดา กองพลพรหม¹ พบว่าเด็กในเขตนี้ สำเนียงที่อ่านไม่ตรงตามเสียงวรรณยุกต์ไทย รัศมีเสียงที่เปล่งออกมาจะคล้ายกับรัศมีเสียงที่ใช้ในภาษาเขมร เช่น เด็กบางคนออกเสียง "ข" เป็น "ค" เป็นต้น ในการศึกษาครั้งนี้จะพบมากกับคำที่มีพื้นเสียงเป็นเสียงจัตวา เด็กบางคนจะตอบคำถามโดยออกเสียงเป็นเสียงสามัญ เช่น

ชา ออกเสียงเป็น คา

ไซ ออกเสียงเป็น ไค

แหวน ออกเสียงเป็น แวน

เสื่อ ออกเสียงเป็น เซื่อ

หมา ออกเสียงเป็น มา

เป็นต้น

2.3 คำนำบางคำที่มีความหมายเดียวกัน แต่มีสำเนียงผิดเพี้ยนไปจากคำภาษาไทยกลางไปบ้าง คำเหล่านี้เป็นคำที่เด็กใช้ในชีวิตประจำวัน เด็กจึงเกิดความเคยชินกับการออกเสียง เมื่อตอบคำถามก็จะออกเสียงตามที่เคยออกเป็นประจำ จึงทำให้การออกเสียงไม่ถูกต้องตามหลักของการออกเสียงไทยกลาง เช่น

กระโปรง ออกเสียงเป็น กำโปรง

¹วนิดา กองพลพรหม, "การศึกษาของคนไทยที่พูดเขมร," หน้า 60.

กรรไกร	ออกเสียงเป็น	กันไทร
เกาอี้	ออกเสียงเป็น	เกาอี
ซอน	ออกเสียงเป็น	ซอน
ฟาดกา	ออกเสียงเป็น	ปะไก
นาฬิกา	ออกเสียงเป็น	นาละกา
	เป็นต้น	

ในการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับการศึกษาของ ชัยโรจน์ เมฆยง¹ ที่พบว่าในการ ยืมคำศัพท์ของภาษาอื่นมาใช้ ผู้พูดได้พยายามเปลี่ยนวิธีการออกเสียงของคำศัพท์ที่ยืมมา ให้เหมือนทั้งพยัญชนะ สระ และการเน้นเสียงแตกต่างจากเจ้าของภาษา พยายามพูดให้ เหมือนกับเสียงของภาษาเดิมที่ตนพูด

2.4 ในการออกเสียงคำนามบางคำจะมีทางเสียงภาษาเขมรถ่ายโอนมา ยังคำภาษาไทยกลางซึ่งทางเสียงของการพูดจะมีความแตกต่างกันอย่างมาก ในการวิจัย ครั้งนี้พบมากในการตอบคำถาม ซึ่งตรงกับผลการวิจัยของพินยาลักษณ์ สายันหวิขสิทธิ์² ที่พบว่าชาวอังกฤษและชาวฝรั่งเศสพูดคำศัพท์ภาษาไทยจะมีทางเสียงของภาษาอังกฤษและ ภาษาฝรั่งเศสอยู่ในคำไทยด้วย แต่แตกต่างกันเล็กน้อย ในทำนองเดียวกับเด็กที่พูดเขมร เป็นภาษาแม่ในชีวิตประจำวัน เมื่อต้องพูดภาษาไทยทางเสียงของภาษาเขมรก็ถ่ายโอนมา ยังคำภาษาไทยด้วย แต่เนื่องจากมีเสียงเบาและไม่สามารถบันทึกเป็นคำภาษาไทยได้ ในการตัดสิน ผู้วิจัยถือว่าเป็นคำตอบที่ถูกต้อง

¹Chairot Mek-Yong, "Recognition and Phonological Production of English Loanwords by Thai Speakers of Different Educational Levels," (abstract)

²Pinyalak Sayanhavickasit, "Recognition and Phonology of Thai Words and Phrases Used by French and English speaking resident in Thailand," pp.30-31.

3. ในการจัดลำดับค่านามได้พิจารณาการรอยละของการรู้จักและออกเสียงคำภาษาไทยกลางของเด็กทั้งหมดที่มีต่อค่านามแต่ละคำมาเป็นเกณฑ์ในการตัดสิน โดยแบ่งเป็นกลุ่มค่านามที่ง่าย กลุ่มค่านามที่ค่อนข้างยาก และกลุ่มค่านามที่ยาก กลุ่มค่านามที่ง่ายนั้นผู้วิจัยใช้เกณฑ์รอยละ 100 ถึงรอยละ 90 เป็นเกณฑ์การตัดสินมีจำนวน 23 คำ เมื่อเทียบกับจำนวนคำ 120 คำ แล้วมีจำนวนน้อยมาก ค่านามเหล่านี้เป็นกลุ่มค่านามที่เด็กมีโอกาสได้ยินและได้ใช้ในชีวิตประจำวัน ค่านามกลุ่มที่ 2 เป็นค่านามกลุ่มที่ค่อนข้างยากใช้เกณฑ์ตัดสินรอยละ 89 ถึงรอยละ 50 มีจำนวน 80 คำ นับว่าเป็นจำนวนที่ค่อนข้างสูง เป็นคำที่มีปัญหาในการรู้จักและออกเสียงคำภาษาไทยกลางที่ครูจะต้องให้ความช่วยเหลือแก่เด็กให้มากขึ้น เพราะเด็กไม่รู้จักและออกเสียงไม่ถูกต้องมีจำนวนมาก เช่น การออกเสียงคำบางคำผิดเพี้ยนไปจากเสียงเดิมมาก และคำบางคำเด็กรู้จักแต่ตอบคำถามเป็นภาษาเขมร สำหรับค่านามกลุ่มที่ 3 เป็นค่านามกลุ่มที่ยาก ที่มีคะแนนต่ำกว่ารอยละ 50 ค่านามกลุ่มนี้จะมีบางคำเด็กส่วนมากไม่รู้จัก แต่บางคำเด็กรู้จักแต่ออกเสียงภาษาไทยกลางไม่ถูกต้อง และคำบางคำจะออกเสียงตามความเคยชินที่ใช้ในชีวิตประจำวัน เป็นต้น แต่เมื่อพิจารณาค่านามที่เด็กรู้จักและออกเสียงได้ถูกต้องที่มีค่าเฉลี่ยรอยละ 71.12 หรือ 85 คำ จากจำนวน 120 คำแล้ว จะเห็นว่าการรู้จักและการออกเสียงคำภาษาไทยกลางของเด็กในท้องถิ่นยังมีปัญหามากที่ครูจะต้องช่วยเหลือและแก้ไขปัญหานั้นให้ดีขึ้น เด็กแต่ละคนจะมีปัญหาและขอบกพร่องไม่เหมือนกัน ดังนั้นในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนต้องคำนึงถึงความแตกต่างของเด็กแต่ละคนด้วย เพื่อจะได้ช่วยลดปัญหาและแก้ไขขอบกพร่องที่มีอยู่ให้ลดน้อยลงอันจะเป็นผลให้เด็กในท้องถิ่นนี้มีความพร้อมทางด้านภาษาไทยมากขึ้นและจะไกลลบลปัญหาการเรียนการสอนภาษาไทยในชั้นสูงขึ้นไป

สำหรับการเสนอกิจกรรมเบื้องต้นเพื่อให้เด็กรู้จักและออกเสียงได้ถูกต้อง ครูควรนำค่านามที่แบ่งเป็นกลุ่มไปใช้สอน ตามลำดับค่านามที่ง่าย ค่านามที่ค่อนข้างยาก ค่านามที่ยากพร้อมทั้งใช้รูปภาพให้นักเรียนรู้จักและสามารถออกเสียงคำภาษาไทยกลางได้ถูกต้องและครูควรฝึกทักษะแก่เด็กในท้องถิ่นนี้ให้มากเป็นพิเศษด้วย

4. แบบทดสอบรูปภาพบางรูปไม่สามารถสื่อความหมายแก่เด็กบางคนได้ เนื่องจากเด็กมีประสบการณ์และความคุ้นเคยที่ต่างกันสำหรับภาพส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย ผู้วิจัยได้ใช้ส่วนต่าง ๆ ของร่างกายประกอบไปด้วยจึงไม่มีปัญหา แต่สำหรับภาพบางภาพเด็กบางคนไม่เคยพบของจริงในชีวิตประจำวัน และไม่เคยพบรูปภาพเลย เช่น ผลไม้ สัตว์และของใช้บางชนิด เด็กบางคนไม่สามารถตอบคำถามได้

5. แบบทดสอบการรู้จักและออกเสียงคำภาษาไทยกลางของเด็กก่อนวัยเรียนที่พูดเขมร เป็นภาษาพื้นเมืองที่สร้างขึ้นนี้ ครูสามารถจะนำไปใช้สอนนักเรียนในระยะแรกเริ่มเรียน หรือเด็กก่อนวัยเรียนเพื่อจะให้เด็กได้รู้จักและออกเสียงคำภาษาไทยกลาง หรือนำไปใช้วัดการรู้จักและออกเสียงคำภาษาไทยกลางของเด็กในระดับนี้ เพราะแบบทดสอบนี้ ได้สร้างขึ้นจากคำที่เหมาะสมกับวัยของเด็ก และได้ผ่านการตรวจสอบของศูนย์ฯ 13 ทาน หลังจากนั้นได้นำไปทดลองใช้กับเด็กเล็กในวัยนี้ถึง 2 ครั้ง พร้อมทั้งได้แก้ไขปรับปรุง ซึ่งนับว่าเป็นแบบทดสอบที่เชื่อถือได้

ข้อที่นำเสนอ เกิดจากการวิจัย

1. ระยะทางที่ห่างไกลจากตัวเมืองเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดความแตกต่างในด้านการรู้จักและการออกเสียงคำภาษาไทยกลางได้ถูกต้อง ทั้งนี้เพราะเด็กที่อยู่ในโรงเรียนที่มีการคมนาคมสะดวกสามารถติดต่อกับตัวเมือง จะมีความสามารถในด้านการรู้จักและออกเสียงคำภาษาไทยกลางได้ถูกต้องมากกว่าเด็กที่อยู่ในเขตที่มีการคมนาคมไม่สะดวกและอยู่ห่างไกลจากตัวเมือง

2. อิทธิพลของครอบครัวและสิ่งแวดล้อมในชนบทมีความสำคัญอย่างยิ่ง เด็กที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจดีกว่าครอบครัวอื่น ๆ ในชนบท จะมีทักษะในการฟังและการพูดภาษาไทยได้ดีกว่า และสามารถตอบคำถามได้ถูกต้อง เพราะมีโอกาสได้ฟังวิทยุ ชมภาพยนตร์ มีโอกาสได้เดินทางเข้าไปในตัวเมืองได้พบเห็นสิ่งที่แตกต่างจากเด็กอื่น ๆ ในท้องถิ่นของตน และผู้ประกอบการก็มีกำลังเงินที่จะซื้อหนังสือให้แก่บุตรของตนได้ดูแลอ่านภาพจากหนังสือ ทำให้มีโอกาสได้เรียนรู้คำได้มากกว่าเด็กที่มาจากครอบครัวที่ยากจน

3. ภายในชั้นเรียนและภายในโรงเรียน เด็กไม่เห็นความสำคัญในการพูดภาษาไทยกลาง มีความขลาดและละอายที่จะพูดภาษาไทยกลางกับเพื่อน ๆ เด็กจึงใช้ภาษาเขมรสนทนากัน จะใช้ภาษาไทยกลางก็ต่อเมื่อจะต้องตอบคำถามครู และเด็กส่วนมากขาดทักษะในการถามโดยการใช้อภาษาไทยเมื่อมีข้อข้องใจจะไม่กลาถามครู แต่จะถามเพื่อน ๆ กันเอง

4. ในการตอบคำถามแต่ละข้อของเด็กบางคน จะใช้เวลาคิดนานและตอบคำถามด้วยเสียงเบา ๆ ไม่มีความมั่นใจที่จะพูด ผู้วิจัยจะทองเตือนให้พูดดัง ๆ เพื่อให้จะได้บันทึกพบไว้ ซึ่งแสดงให้เห็นทราบว่าเด็กขาดทักษะในการใช้ภาษาไทยกลางเป็นอย่างมาก

5. เด็กบางคนไม่รู้จักภาพที่ผู้วิจัยแสดงให้เห็น เมื่อผู้วิจัยถามว่าเคยเห็นหรือไม่ เด็กจะบอกว่าไม่เคยเห็น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะในบางท้องถิ่นไม่มีสิ่งเหมือนภาพและครูผู้สอนไม่เคยแนะนำให้เกิดูรู้จัก เด็กจึงขาดประสบการณ์ และจากการสังเกตสภาพภายในห้องเรียนบางโรง ยังขาดแคลนสื่อการเรียนการสอนมาก เป็นต้นว่า หนังสือสมุดภาพ วัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ ครูจึงไม่สามารถจัดประสบการณ์ให้แก่เด็กได้เท่าที่ควร

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัย

ในการศึกษารั้งนี้เป็นการศึกษากลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กก่อนวัยเรียนชั้นเด็กเล็กในเขตจังหวัดสุรินทร์ และเจาะจงในเขตอำเภอเมืองสุรินทร์ เท่านั้น จึงควรได้ศึกษาในเรื่องเดียวกันโดยใช้กลุ่มตัวอย่างที่กว้างขึ้น เช่น การศึกษาของเด็กที่อาศัยอยู่ตามชายแดน เปรียบเทียบเด็กที่อยู่ตามชายแดนกับเด็กที่อยู่ในเขตอำเภอเมือง หรือ ศึกษาเปรียบเทียบระหว่างโรงเรียนในเขตที่พูดเขมรเป็นภาษาพื้นเมือง กับโรงเรียนที่เด็กพูดลาวเป็นภาษาพื้นเมืองหรือศึกษาเปรียบเทียบระหว่างโรงเรียนที่พูดเขมรเป็นภาษาพื้นเมือง

กับโรงเรียนที่พูดส่วยเป็นภาษาพื้นเมือง เป็นต้น

ขอเสนอแนะสำหรับผู้บริหาร

1. ในเขตท้องถิ่นที่พูดภาษาอื่นมากกว่าภาษาไทย ผู้บริหารการศึกษาควรตระหนักถึงความสำคัญในการใช้ภาษาไทยกลางให้มาก และควรจัดเปิดสอนเด็กก่อนวัยเรียนให้ทั่วถึงทุกโรงเรียนเพื่อจะได้เตรียมพร้อมทางด้านภาษาไทยให้แก่เด็ก เพื่อช่วยลดปัญหาในระดับประถมศึกษาต่อไป และควรจัดสรรงบประมาณในการซื้อวัสดุอุปกรณ์ หรือจัดหาวัสดุอุปกรณ์ให้เหมาะสมกับวัยของเด็กด้วย

2. ในการจัดครูสอนประจำชั้นเด็กเล็กนั้น จะต้องคำนึงถึงครูที่รู้หลักและทฤษฎีการสอนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองเป็นอย่างดี ควรเป็นครูที่พูดภาษาพื้นเมืองได้ และครูจะต้องเข้าใจหลักจิตวิทยาการ เรียนการสอนของเด็กในวัยนี้ด้วย

ขอเสนอแนะสำหรับครู

1. ในการเรียนการสอนในเมืองแรกครูควรอธิบายเด็กแรกเข้าเรียนเป็นภาษาเขมรก่อน แล้วจึงพยายามดึงเด็กเหล่านี้ให้ใช้ภาษาไทยกลางให้มากขึ้น ควรจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อฝึกทักษะในการฟังและการพูดภาษาไทยกลางให้มาก สำหรับเทอมปลาย ครูผู้สอนควรพยายามไม่พูดภาษาพื้นเมืองกับเด็ก และควรหามาตรการให้มีเด็กพูดเขมรในชั้นเรียนหรือพยายามให้พูดน้อยที่สุดเท่าที่จะทำได้ และครูผู้สอนจะต้องทำเป็นตัวอย่างที่ดีแก่นักเรียนในการพูดและการออกเสียงภาษาไทยกลางให้ถูกต้อง

2. สิ่งที่จะช่วยครูผู้สอนได้มากที่สุดคือ สื่อการเรียนการสอน ดังนั้นครูควรจัดหา จัดทำ และนำวัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ มาใช้ให้เกิดประโยชน์มากที่สุด พยายามหาโอกาสมาขอความช่วยเหลือจากแหล่งวิชาการ หรือโรงเรียนที่มีความพร้อมในการเรียนการสอนในจังหวัด โดยขอยืมหรือขอศึกษาวิธีการจัดทำอุปกรณ์ต่าง ๆ และพยายามนำป้ดัดแปลงทำโดยใช้วัสดุในท้องถิ่นให้เกิดประโยชน์ใหม่ เพื่อเด็กจะได้มีโอกาสได้เรียนรู้ เช่น เด็กที่อยู่ในตัวเมือง และสิ่งที่สำคัญสำหรับเด็กในวัยนี้คือ จะต้องเตรียมตัวเพื่อที่จะเรียนอ่านและเขียนภาษาไทยกลางต่อไป อุปกรณ์ที่จะช่วยเด็กได้ก็คือ รูปภาพ หรือ

หนังสือนิทานประกอบภาพต่าง ๆ เพราะสิ่งเหล่านี้จะเป็นรากฐานในการส่งเสริมการอ่านหนังสือของเด็ก ซึ่งเด็กจะอ่านได้จากภาพในหนังสือและสามารถเข้าใจความหมายของคำใดถูกทอง พร้อมทั้งมีโอกาสได้ฝึกความพอมคานการเปล่งเสียงพยัญชนะ คำศัพท์ ให้ได้ชัดเจนและถูกทองตามเสียงของภาษาไทยกลางด้วย

2. ในการสอนครูทองคำนึงถึงการออกเสียงให้มาก พยายามยกเอาเสียงที่มีปัญหาามาฝึกนักเรียนให้ออกเสียงใดถูกทอง ครูควรเปรียบเทียบเสียงแต่ละเสียงให้เด็กสามารถฟังและแยกเสียงใด พร้อมทั้งฝึกการออกเสียงใหญ่ถูกทองตามวรรณยุกต์ไทยด้วย

ผู้วิจัยมีความคาดหวังว่า ผลที่ได้จากการวิจัยในครั้งนี้จะเป็นประโยชน์อย่างมากต่อการส่งเสริมการศึกษาส่วนท้องถิ่นที่ไรภาษาพื้นเมืองมากกว่าภาษาไทยกลางในเขตจังหวัดสุรินทร์ในอนาคต